

HỒI THỨ MƯỜI MỘT HOÀN CẢNH BẮT BUỘC

Trải qua không biết bao lâu, Lôi Vân bỗng nhiên nghe thấy có tiếng người nói như tiếng muỗi kêu càng ngày càng xa dần, thần trí của chàng cũng tỉnh táo lại dần.

Chàng bỗng mở mắt ra nhìn, thấy trước mặt mình có hai ngọn núi cao như một cái cửa đá. Hai bên có vách núi thẳng tuột, có một nguồn nước suối như thác ở hai bên vách núi chảy xuống có tiếng kêu như tiếng trống liên hồi.

Xa xa, chàng còn trông thấy rừng cây um tùm, trong sơn cốc cỏ mọc xanh rì, cảnh sắc thực tuyệt đẹp.

Lôi Vân trông thấy cảnh đẹp tuyệt vời trước mắt, đầu óc chàng càng tỉnh táo thêm và chàng đã phát giác mình đang nằm trên một tấm phen có bốn người đại hán râu xồm tuổi trung niên đang khiêng mình đi. Nhất là màu sắc quần áo của họ khiến chàng rất kinh ngạc. Bốn người ấy mặc bốn màu xanh, trắng, lam, đỏ khác nhau. Chàng biết ngay chúng chính là môn hạ của Tam Tuyệt Nhị Quân rồi.

Chàng lại đưa mắt nhìn xung quanh, thấy có rất nhiều người lạ mặt mặc quần áo ngũ sắc, già có trẻ có. Đồng thời, tai chàng lại nghe thấy một giọng nói rất quen thuộc và cũng hình như rất lạ vang lên :

- Hà hà...Giang Nam Hiệp Cái tự phụ là nhân sĩ chính phái, nằm mơ cũng không ngờ được, nơi đây có một con đường này. Hà hà, quý hồ ngày hôm nay tránh khỏi sự xung đột với các nhân sĩ vẫn tự phụ là chính phái, thì sau này Tam Tuyệt Nhị Quân ngũ môn do Lôi thiếu hiệp lãnh đạo thế nào cũng cố cũng dư sức so tài cao thấp với cao thủ của các phái...

Lôi Vân nghe thấy người đó nói như vậy, giật mình kinh hãi, định đứng thẳng người lên để nhảy sang ra khỏi chốn này. Ngờ đâu, chàng mới cử động một cái đã thấy chân tay tê tái, trong người đau như bị kim châm, như bị muôn nghìn con kiến đốt, các khớp xương buốt nhức khó chịu khôn tả.

Lúc ấy sắc mặt của chàng đã nhợt nhạt như không có sắc máu mà Lôi Vân không hay biết gì hết. Chàng chỉ biết mình mẩy uể oải, tay chân bôn chồn, không hay có hơi sức và nhức đầu vầng óc thôi.

- Đặt tôi xuống ! Đặt tôi xuống !

Chàng gắng kêu la quát bảo như trên, nhưng tiếng nói của chàng rất yếu ớt và chưa nói xong đã thấy một ông già tay cầm cây thiết quài, mặc áo màu xanh đã đứng sừng xững ở ngay trước mặt liền.

Chàng giận quát hỏi :

- Các người làm như thế có nghĩa gì?

Ông già ấy chính là Y Dư Huy, thấy càng hỏi như vậy, hơi ngạc nhiên, nhưng y vẫn gượng cười đáp :

- Lôi thiếu hiệp, hiện giờ những người có mặt tại đây đều là môn hạ của Tam Tuyệt Nhị Quân. Có thủ dụ gì, xin thiếu hiệp thị cáo cho anh em...

Y vẫn tưởng Lôi Vân là truyền nhân chung của Tam Tuyệt Nhị Quân thực, nên y mới hỏi như thế !

Lôi Vân đưa mắt nhìn mọi người một lượt, khi chàng nhìn tới bốn đại hán đang khiêng mình, đột nhiên trợn mắt tia ra hai luồng ánh sáng chói lọi, và lạnh lùng quát bảo bốn đại hán ấy rằng :

- Hãy đặt ta xuống đã.

Bốn đại hán ấy rất kinh hãi, vội từ từ đặt cáp phen trúc mà Lôi Vân đang nằm trên xuống.

Lôi Vân rất ngạc nhiên ! Quả thực chàng vẫn chưa biết thân phận của mình lúc này đã là người chí tôn của giới lục lâm. Bất cứ lúc nào, chàng chỉ ra lệnh một cái là chúng phải nghe lời ngay.

Thấy thái độ của Lôi Vân như vậy, Y Dư Huy càng ngạc nhiên thêm, liền nghĩ bụng:

- Ta thật không hiểu ý định của y ra sao? Dưới hoàn cảnh này, chả lẽ y vẫn phải giả bộ...?

Y vừa động lòng hoài nghi và nghĩ tới đó, liền buộc miệng hỏi :

- Lôi thiếu hiệp, có biết thân phận của thiếu hiệp lúc này không?

Lôi Vân ngạc nhiên lắc đầu, lạnh lùng đáp :

- Thân phận cái gì? Xưa nay, hành vi của Lôi mỗ rất chính đáng và không hề có ý nghĩ gian tà bao giờ. Chả lẽ vì thế mà mỗ lại biến thành thân phận một tù phạm ở trước mặt bọn dê hèn hay sao?

Y Dư Huy bỗng ngừng mặt lên trời cười như điên như khùng và đỡ lời :

- Tù phạm à? Hà hà... Lôi thiếu hiệp ăn nói lý thú thật. Thiếu hiệp nên biết trước khi Tam Tuyệt Nhị Quân chưa xuất hiện, thiếu hiệp là Minh chủ của lục lâm và là Chưởng môn năm phái. Môn hạ của Tam Tuyệt Nhị Quân có hơn ngàn hào kiệt, đều nghe theo mệnh lệnh của thiếu hiệp.

Lôi Vân nghe tới đó rung mình sờn tóc gáy, vọt nhảy bắn người lên. Nhưng chàng mới đứng dậy thì đã cảm thấy khí huyết trong người rạo rực, mình mẩy như bị dao cắt, đau nhức vô cùng, chàng liền lộ vẻ kinh hoàng và nghĩ bụng :

- Nguy tai ! Vết thương ở trên vai của ta chưa làm mạnh, chỉ e...

Y Dư Huy đã vội tiến lên, dịu dàng nói tiếp :

- Lôi lão đệ không nên cử động vội. Bả vai phải của lão đệ bị Trung Nhạc Chi Chủ đánh nát xương, nếu không nằm yên điều dưỡng thì cánh tay phải sẽ bị tàn phế đấy !

Lôi Vân nghe nói giật mình đến thót một cái. Hai mắt tia ra hai luồng ánh sáng thù hận, hậm hực đỡ lời :

- Đừng nói nữa ! Ta biết rồi ! Ta biết rồi ! Các người bước đi ! Dù ta có chết cũng không cần các người thương hại !

Y Dư Huy thấy chàng nói như thế đã hơi nổi giận, bỗng cười khẩy và lạnh lùng hỏi tiếp :

- Lôi thiếu hiệp có tâm sự gì thế? Thiếu hiệp nên rõ, Tam Tuyệt Nhị Quân khổ tâm truyền thụ tuyệt nghệ cho thiếu hiệp để làm chi, thiếu hiệp có biết không?

Lôi Vân cả giận quát lớn :

- Cái gì Tam Tuyệt Nhị Quân? Mặt mũi Tam Tuyệt Nhị Quân như thế nào, ta cũng chưa được biết...

Thấy chàng nói như thế, tất cả môn hạ của Tam Tuyệt Nhị Quân đều kêu “ồ” một tiếng rồi ai nấy đều lộ vẻ giận dữ vào bao vây chặt Lôi Vân ngay.

Lôi Vân thấy vậy cả kinh, liền nghĩ bụng :

- Có lẽ chúng tưởng lầm ta là truyền nhân của Tam Tuyệt Nhị Quân. Không ngờ Tam Tuyệt Nhị Quân chết rồi mà còn để lại một thế lực mạnh như vậy? Bây giờ, cả ân sư cũng hiểu lầm ta. Hừ ! Sự thật ân sư có hiểu lầm ta đâu? Cuốn sách da người đó chẳng là một chứng minh rất rõ rệt là gì? Nhưng sao sư phụ lại muốn giết ta?

Chàng có biết đâu cuốn sách ấy đã bị Cổ Thất Đình lấy mất, và tính bướng bỉnh của chàng làm cho Âu Dương Tử nổi giận, khiến ông ta không có dịp giải thích...

Dù Lôi Vân thông minh tuyệt đỉnh đến đâu cũng không thể nào biết rõ được sự thể xảy ra, nên chàng rất nản trí, và nghĩ ra được một cách rất quá khích như sau :

- Tam Tuyệt Nhị Quân đã chết hồi năm năm về trước, môn hạ của những người đó lại tưởng lầm ta là truyền nhân của họ. Sao ta không nhờ sự hiểu lầm này mà lãnh đạo thiên hạ lục lâm? Chưa biết chừng ta còn có thể dạy bảo bọn ma đầu giết người như chơi này quay trở về con đường chính...?

Nghĩ như vậy, trong lòng mới thanh thơi, chàng lớn tiếng cười và đồng dục nói :

- Thôi được ! Từ ngày hôm nay trở đi, ta là Minh chủ liên minh năm môn phái của Tam Tuyệt Nhị Quân !

Y Dư Huy thấy thái độ của chàng biến đổi một cách nhanh chóng như vậy càng hoài nghi thêm, nhưng y hơi suy nghĩ một chút bỗng hờn hờ và phẫn khởi, tự nhủ thầm rằng :

- Dù người không phải là liên hiệp truyền nhân của Tam Tuyệt Nhị Quân đi chăng nữa, hà hà... Ta cũng sẽ nghĩ cách để cho người làm Minh chủ của năm môn phái Tam Tuyệt Nhị Quân...

Nghĩ tới đó, y cười khẩy một tiếng và bỗng tiến lên một bước, chấp tay chào và nói:

- Lôi thiếu hiệp, vinh dự được nhận chức Minh chủ Xích Min môn hạ, Thiết Cốt Quài Tú Y mỗ xin kính chào.

Nói tới đó, y đưa mắt liếc nhìn xung quanh một vòng. Tất cả mọi người đều a dua ngay và tiếng chúc mừng của chúng làm vang động cả một góc trời.

Y Dư Huy bỗng lạnh lùng đứng cạnh, đắc trí nghĩ bụng :

- Hừ ! Quý hồ ta để trì hoãn một vài tiếng đồng hồ thì vai phải của người sẽ không bao giờ lành mạnh được nữa. Nếu ta lại cho người uống thêm linh dược, hi hi...người sẽ suốt đời tàn phế. Hi hi...một Minh chủ tàn phế, lúc ấy Thiết Cốt Quài Tú này sẽ biến thành Tào Tháo và y sẽ như Hậu chúa, quyền hành sẽ về tay ta hết. Hi hi...Lôi Vân...linh dược ấy không giết chết người đâu, nhưng chỉ làm cho người không bao giờ lành mạnh được, và mất hết võ công.

Y nghĩ tới đó đắc trí vô cùng, liền lớn tiếng cười như điên như khùng.

Nghe tiếng cười của y, Lôi Vân hoài nghi ngay, vội quát hỏi :

- Họ Y kia, người cười gì thế?

Y Dư Huy giật mình kinh hãi, biết mình đã thất thường, vội nín cười, giả bộ cười hi hi hai tiếng để che lấp thái độ xảo trá kia và ấp úng đáp :

- Thưa không có gì ạ ! Y mỗ chỉ hơi phẫn khởi một chút thôi, vì Tam Tuyệt Nhị Quân đã mất tích năm năm, năm môn phái ngày một xuống dốc dần. Không ngờ ngày hôm nay, bỗng có Lôi lão đệ xuất hiện. Với một nhân vật như đại ca có

thêm cao thủ của năm môn phái liên tay trợ giúp thì chúng ta còn phải sợ ai nữa? ngay cả Giang Hồ Tam Kỳ, chúng ta không coi vào đâu hết.

Trong giới lục lâm, người Chưởng môn hay Minh chủ, dù ít tuổi đến đâu, những người môn hạ đều phải gọi là đại ca, cho nên Y Dư Huy mới gọi Lôi Vân là đại ca như thế.

Thấy Y Dư Huy trả lời như vậy, Lôi Vân không nghi ngờ nữa, nhưng trong lòng chàng lúc này rất phân vân và nghĩ bụng :

- Ta nhận làm Minh chủ của chúng như thế này, không biết hậu quả sẽ ra sao? Mục đích hạ sơn của ta là đi tìm kiếm kẻ thù của ông ta, ngờ đâu cuốn sách da người đó lại cho ta không biết bao nhiêu sự phiền phức. Những việc này tuy là phiền phức, nhưng ta vẫn có thể giải quyết được, còn...không hiểu ý định của sư phụ ta ra sao? Cuốn sách da người ấy đã ở trong tay của sư phụ, sư phụ chỉ cần hỏi ta một tiếng là biết rõ lai lịch của cuốn sách ấy ngay, thì làm gì có sự hiểu lầm đối với ta nữa? Nhưng...tại sao sư phụ lại không hỏi ta một tiếng, mà chưa chi đã ra tay định giết chết ta như thế?

Nghĩ tới đó, chàng lộ vẻ hoảng sợ, và chàng đã bắt đầu nghi ngờ bất cứ một người nào, nên chàng lẩm bẩm tự nói :

- Cái gì là chính? Cái gì là tà? Ai đã chia ra chính tà hai phe như thế? Hừ ! Quý hồ Lôi Vân ta còn được sống ở trên thế gian này, thế nào ta cũng hoạch định lại hai phe chính tà...

Y Dư Huy đột nhiên quát lớn :

- Bể nhân đại biểu môn phái Xích Mi, cung kính bầu Lôi Vân làm Minh chủ. Theo ý của lão phu, thì chúng ta phải ủng hộ Lôi Vân làm cả Minh chủ của lục lâm trên thiên hạ này. Nếu phái hệ khác không phục Tam Tuyệt Nhị Quân, chúng ta sẽ liên tay đối phó với phái hệ ấy ngay...

Hai mươi mấy cao thủ của Tam Tuyệt Nhị Quân liền hưởng ứng ngay, tiếng hoan hô lại reo vang tức thì.

Tiếp theo đó, hai mươi mấy cao thủ của tà phái ấy đều quỳ xuống đất vái lạy, miệng nói toàn những lời lẽ tôn kính và chúc mừng.

Dù sao Lôi Vân cũng hãy còn ít tuổi, và có bao giờ chàng được trông thấy những trường hợp như thế này đâu? Những ma đầu, ngày thường chuyên môn giết người, lúc này đều quỳ lạy cả ở trước mặt mình, như vậy chàng không kiêu ngạo sao được? Chỉ trong giây lát, chàng đã cảm thấy mình rất vĩ đại, và về phương diện khác, chàng còn cảm thấy rất mãn ý nữa. Chàng vội chấp tay đáp lễ và cất giọng run run đáp :

- Anh em bắt tay, nguyện làm...

Lúc này chàng quên hết mọi sự không vui, quên cả sư phụ, quên cả chính mình đang làm gì, thậm chí quên cả mối thâm thù của ông mình nữa.

Chàng đang say sưa được mọi người kính ngưỡng, được mọi người coi mình như một vị đại anh hùng, nhưng chàng có biết đâu, trong đám người đó lại có Y Dư Huy đang đắc trí cười thầm. Y đang đứng xem tấn thoại kịch do y đạo diễn. Y không những điều khiển Lôi Vân, mà lại còn điều khiển tất cả môn hạ của Tam Tuyệt Nhị Quân nữa.

Y yên trí vai phải của Lôi Vân đã bị đánh nát xương, vết thương có thể lan tới xương tỳ bà, nếu không biết cách chữa, thế nào cũng bị tàn phế suốt đời.

Y không ngừng nghĩ ngợi:

- Chờ tới khi người tàn phế rồi, ta sẽ bắt người phải khẩu truyền tuyệt nghệ của Tam Tuyệt Nhị Quân, rồi ta sẽ luyện...hà hà... Lúc ấy, tuyệt nghệ của Tam Tuyệt Nhị Quân đã luyện thành công rồi, ta sẽ trở nên người vô địch và đến lúc ấy, người một tên tàn phế, sẽ chỉ là bù nhìn của ta, và lục lâm của thiên hạ sẽ do ta điều khiển. Ta trở nên một vị lãnh tụ độc nhất vô song, hà hà...

Lôi Vân phát tay một cái, hai mươi mấy tên môn hạ của Tam Tuyệt Nhị Quân lần lượt đứng lên hết. Chúng đều là những tay có võ nghệ cao siêu nhất trong các môn hạ của Tam Tuyệt Nhị Quân. Nay chúng đã đồng thanh bầu Lôi Vân làm Minh chủ của môn phái, thì tất nhiên các môn hạ khác của năm môn phái ấy cũng đều phải công nhận việc này.

Lôi Vân đã thay đổi thái độ, lớn tiếng cười ha hả , nói :

- Tuy bây giờ, Lôi mỗ đã tạm nhận chức Minh chủ của năm môn phái, nhưng mỗ còn có việc riêng cần phải làm cho xong, nên mỗ định tạm rời khỏi các vị một ngày...

Vì lúc này, chàng lại nhớ đến cái chết ly kỳ của ông mình, nên chàng mới quyết định đi Mông Sơn một phen để tìm hiểu xem Thiên Mục Kỳ Tăng tại sao lại bị què và cụt tay như thế?

Y Dư Huy bỗng lớn tiếng tuyên bố :

- Trong ba ngày, phiền quý vị gởi thiệp cho thiên hạ lục lâm, mời họ đến rằm tháng sau, tới dự đại hội ăn mừng đại ca vinh nhận ngôi Minh chủ.

Nói tới đó, y bỗng quay đầu nhìn Lôi Vân vừa cười vừa nói tiếp :

- Đại ca, từ nay đến rằm tháng sau còn những hai mươi lăm ngày nữa, chắc đại ca thể nào cũng tới kịp...

Lôi Vân tùm tùm cười và nghĩ bụng :

- Đến lúc đó hay dở ra sao, sẽ tính toán sau, nhưng không biết ta làm như thế này sẽ xảy ra hậu quả gì?

Chàng vừa nghĩ vừa đáp :

- Cũng được, đúng ngày rằm tháng sau, mỗi thế nào cũng về tới kịp...A, còn địa điểm ở đâu thế?

Y Dư Huy mừng thầm bụng bảo dạ rằng :

- Trong hai mươi lăm ngày, nếu người không chữa khỏi, hừ...lúc ấy người sẽ mất hết võ công, trở thành một phế nhân.

Một người trung niên đang đứng ở trong đám đông, bỗng lên tiếng hỏi :

- Y đại ca, theo đệ đề nghị thì chúng ta nên dùng núi Vân Mộng làm chỗ gia phong của Minh chủ. Chẳng hay đại ca nghĩ sao?

Y Dư Huy đưa mắt liếc nhìn bốn chung quanh, thấy không ai phản đối hết liền đáp:

- Thôi được, Vân Mộng Sơn cũng không sao !

Lôi Vân ngơ ngẩn gật đầu, thái độ của chàng lại lạnh lùng như trước, và chàng cũng không muốn nghĩ ngợi đến những chuyện sau này nữa. Chàng chỉ chấp tay chào mọi người, rồi phi thân qua đầu họ, chỉ thoáng cái đã đi mất dạng ngay.

Y Dư Huy nhìn theo Lôi Vân cho tới khi hút bóng chàng. Y lại cười khẩy một tiếng, rất đắc trí nghĩ bụng :

- Hà hà...Lôi Vân...Ba ngày sau người sẽ gặp ta ! Ta sẽ ân cần chữa vết thương ở trên vai họ người...ba mươi ngày sau, người lại phải gặp ta lần nữa, lúc ấy ta sẽ hung hăng bắt người phải nói cho ta biết cách luyện tập tuyệt nghệ của Tam Tuyệt Nhị Quân. Hà hà...ba tháng sau, người lại phải gặp ta lần nữa, đến lúc ấy ta chỉ cần đứng cạnh người rồi tai khẽ nói là người ở trước mặt mọi người lớn tiếng học lại những lời của ta dặn bảo.

oOo

Lúc ấy mặt trời đã lặn, hoàng hôn từ từ bao phủ xuống vạn vật. Phía góc trời vẫn còn một chút ánh sáng phản chiếu của mặt trời, trông đẹp lạ lùng, không khác gì là một bức họa sơn đủ màu sắc vậy.

Lôi Vân chạy được một hồi, bỗng cảm thấy khó chịu, thở hổn hển, chàng liền biến sắc mặt và kinh hãi kêu lên :

- Với công lực của ta mạnh như thế, sao bây giờ lại bỗng dưng yếu ớt?

Chàng lại thấy mồ hôi ở trên trán nhỏ giọt xuống, chân tay uể oải, khí huyết trong người rạo rức, các huyết quản đều căng thẳng.

Chàng đã hiểu chuyện gì sắp tới với mình. Bây giờ, vết thương nặng của chàng vẫn chưa khỏi được. Chàng đứng ngẩn người ra giây lát, nhưng mỗi một quá liên ngồi phịch xuống đất, thở dài lẩm bẩm nói :

- Lôi Vân ta sống với ông từ hồi nhỏ. Hai người sống một cuộc đời vô lo vô lự, thực hạnh phúc biết bao. Bây giờ sự tao ngộ của ta...những lầm lỡ ấy lỗi tự ai? Chả là ta đã làm lầm chằng? Ta còn nhớ năm nọ sư phụ vẫn thường hỏi tới chuyện cuốn sách da người, vì muốn đơn độc trả thù cho ông nên ta giấu không nói cho sư phụ biết...

Chàng như người sám hối, lại lẩm bẩm tự hỏi :

- Sư phụ...trước kia đã nhận lời con rồi, việc liên can đến cái chết của ông con, không bao giờ nhìn nhận, nhưng...con lại trốn xuống núi định dùng cuốn sách da người ấy để đi tìm kiếm nguyên nhân cái chết của ông, rồi xảy ra mọi sự. Sư phụ lại không lượng thứ cho con...Sư phụ...nên hiểu, tại sao người khác lại hiểu lầm con...Nếu sư phụ cũng không hiểu...như vậy cả chính con cũng tự không hiểu nổi ! Tại sao người ta lại hiểu lầm con như thế sư phụ có biết không? Con với sư phụ cũng biết như nhau, con biết võ công của Tam Tuyệt Nhị Quân mà con hiểu biết là học hỏi được ở trong cuốn sách da người...

Nói tới đó, chàng lại ngừng mắt lên nhìn trời thở dài một tiếng rất náo nùng và nói tiếp :

- Trời sắp tới rồi ! Hà, có phải đời sống của ta...

Nói tới đó, chàng bỗng giật mình và nhanh nhẹn đứng lên, vì nghe thấy phía sau có tiếng động. Chàng vội quay người nhìn về phía đó và chú ý đến một cây cổ thụ ở cách mình chừng hơn trượng. Chàng thấy giữa thân cây có lộ ra một bộ mặt rất xinh đẹp, chàng vội vận công lực lên để đề phòng, thì đột nhiên một cái bóng hồng đã từ trên cây nhanh nhẹn phi xuống.

Lúc ấy, chàng mới biết người đó là ai, liền thở nhẹ một tiếng và khẽ nói :

- Tưởng là ai, thì ra lại là cô nương !

Chàng mới nói được mấy lời đó, thì đã thấy mình mảy nóng như lửa, các mạch máu như muốn nứt rạn, và đau đến suýt tí nữa thì phải thất thanh kêu la.

Thiếu nữ tuyệt sắc ấy trở mắt lên nhìn chàng, với giọng lạnh lùng đờ lờ :

- Hừ, người còn nhận ra được tôi ư? Tôi tưởng người đã đắc trí thì không còn nhớ tới ai nữa...

Lôi Vân ngạc nhiên, nhin đau và ngơ ngác hỏi :

- Triệu cô nương nói như thế là có ý gì?

Thì ra thiếu nữ áo đỏ tuyệt sắc ấy chính là Song Tuyệt Nữ Triệu Thiệu Vân, đồ đệ của Giang Nam Hiệp Cái. Nàng ta trợn ngược đôi lông mày lên quát hỏi tiếp :

- Hừ, nếu không phải ta lạc lối đi tới đây, thì làm sao biết rõ được bộ mặt thực của người?

Hình như nàng bị uất ức điều gì mà thốt ra giọng nói nửa hờn nửa khóc, rồi nói tiếp:

- Trước kia sư phụ bảo người là kẻ gian tà là đệ tử của bọn ác ma Tam Tuyệt Nhị Quân gì đó, ta với chị Hoa đều cho là người bị oan ức, hừ...không ngờ, người không những là đệ tử của bọn ác ma ấy, mà lại còn là thủ lĩnh của bè lũ ác ma...

Thấy nàng ta giận dữ quát mắng như vậy, Lôi Vân cũng nổi giận ngay và lạnh lùng đáp :

- Triệu cô nương muốn nói như vậy, họ Lôi này cũng không phủ nhận chút nào. Hừ, Lôi mỗ có thể nói là dám làm, dám nhận, dám nói. Như vậy thì có gì là xấu hổ không dám trông thấy mọi người?

Triệu Thiệu Vân cả giận mắng :

- Hừ, thế mà người còn nói ra miệng được? Nếu người quả thật dám làm dám chịu thì tại sao lại còn lẩn trốn tới nơi đây?

- Tại sao tôi lại không có quyền tới đây?

- Trên đỉnh Thiên Sơn, Giang Nam Hiệp Cái đã triệu tập rất đông đảo hào kiệt để chờ người tới, nhưng người lại cụp đuôi lẩn chạy về phía hậu sơn. Như vậy người có dám nói là dám làm dám chịu...

Nói tới đó, nàng hai tay chống nạnh, trông mặt rất kieu căng hung ác.

Lôi Vân là một người rất kiêu ngạo, khi nào lại chịu được những lời lẽ mỉa mai ấy của Triệu Thiệu Vân, nên chàng cũng vênh mặt lên cương quyết đáp :

- Được, tôi xin đi theo cô tới Thiên Sơn ! Tôi thử gặp những nhân vật tự cho mình là người chính phái mà thiên hạ này không ai bằng như Giang Nam Hiệp Cái với những người Hiệp Cái mời tới, xem họ là những nhân vật ghê gớm như thế nào?

- Đi ! Bỏn cô nương không tin người dám theo bỏn cô nương đi như thế?

- Được, tôi đi theo cô nương ngay ! Hừ, chả lẽ tôi lại sợ cô nương hay sao?

Nói xong chàng liền quay người đi về lối cũ và đi nhanh như điện chớp.

Triệu Thiệu Vân thấy chàng cương quyết và hăng hái đi như vậy, liền nghĩ thầm :

- Người như chàng ta, chẳng lẽ lại là...

Nàng bỗng ngắt lời, không muốn nghĩ tiếp nữa, vì bộ mặt giận dữ của Giang Nam Hiệp Cái đã đột nhiên hiện ra trước mặt nàng.

Cổ Thất Đình cứu Lôi Vân đi rồi. Giang Nam Hiệp Cái tức giận khôn tả, dậm chân xuống đất một cái thịch mạnh, viết luôn Hiệp Nghĩa Thiếp để đi mời tất cả hào kiệt của thiên hạ tới...

Triệu Thiệu Vân biết tính của sư phụ mình rất nóng nảy, nếu phen này Lôi Vân đi như thế, thế nào cũng bị mất mạng như không, nên nàng mới ân hận liền nghĩ bụng :

- Nếu chàng ta đi tới đó mà bị các người giết chết, như vậy phải là...

Nàng không dám nghĩ tiếp nữa, hai mắt đã có hai hàng lệ nhỏ xuống liền. Nàng u oán khẽ thở dài một tiếng và lẩm bẩm nói tiếp :

- Tại sao chàng lại là thủ lãnh của giới lục lâm, mang tội thập ác không sao tha thứ được? Nếu chàng là đồ đệ của Trung Nhạc Chi Chủ thực thì có phải là tốt biết bao...

Nàng vừa nói vừa từ từ lê bước và nghĩ tiếp :

- Ta phải đi theo xem, chưa biết chừng chàng lại là nhân vật mà chúng ta vẫn thường tưởng tượng...?

Nàng bỗng thấy chỗ trước mặt mình đang có một người lăn lộn trên mặt đất, hai tay ôm chặt lấy ngực, áo đã bị xé rách, mồm thì kêu gào rầu đau đớn, và cất tiếng rên rĩ hoài.

Nàng vội chạy lại gần cúi đầu xuống nhìn, liền hoảng sợ đến mặt biến sắc. Vì nàng thấy người lăn lộn và rên rĩ ở dưới đất đó lại chính là Lôi Vân. Miệng chàng ta đang có máu tươi rỉ ra. Chàng còn vừa kêu rên vừa lẩm bẩm nói :

- Sư phụ ! Sư phụ...Sao sư phụ lại tàn nhẫn đến như thế? Trời ơi !...trời ơi ! Sao trời cũng tàn nhẫn như vậy?

Triệu Thiệu Vân hoảng sợ đến sồn lòng rợn tóc gáy, mình mẩy chân tay run lẩy bẩy. Nàng lại thấy mặt Lôi Vân biến thành xanh nhợt, các thớ thịt cứ rung động liên tiếp. Nàng liền do dự và nghĩ bụng :

- Không biết ta có nên cứu chàng... Ta có nên không?

Một lúc sau, nàng nghiêng răng mím môi vội ôm Lôi Vân lên và trong lòng quyết định rằng :

- Ta có nên cứu chàng không? Khỏi cần biết chàng là người tốt hay xấu, ta cũng phải cứu chàng đã ! Cứu chàng khỏi trước, rồi ta sẽ dùng lời lẽ khuyên giải chàng cải tà quy chánh ! Hy vọng...hà ! Ta không cứu chàng thì không thể nào được, trong lòng ta nhận thấy...!

oOo

Lôi Vân chết thiếp đi lúc nào không hay, tới khi tỉnh dậy chàng từ từ mở mắt ra nhìn, thấy mình đang nằm ở trong một cái hạng động khô ráo và sạch sẽ. Chàng chớp nháy mắt mấy cái, mặt lộ vẻ kinh ngạc và nghĩ bụng :

- Sao ta lại nằm ở đây nhỉ?

Đang lúc ấy, chàng bỗng nghe thấy bên tai có tiếng thở than rất náo nùng và tiếng cười nói rất khê rằng :

- Hà ! Ta không biết ta đã làm những gì?

Chàng vội nhìn về phía có tiếng nói thì thấy một thiếu nữ mặc áo đỏ tuyệt đẹp đang ngồi ở cạnh đó, cau mày lại lắc đầu than thở.

Triệu Thiệu Vân đã thấy Lôi Vân lai tỉnh. Thì ra nàng vẫn ngồi ở chỗ dưới chân chàng cứ ngấm nhìn mặt chàng hoài.

Vì từ khi Lôi Vân theo Đoàn Nhượng Hoa về tới Thúy Trúc Sơn Trang, nàng vừa gặp mặt Lôi Vân là từ đó đến giờ, hình bóng của chàng đã in sâu vào trong đáy lòng của nàng rồi. Nàng trông thấy sự phụ mình là Giang Nam Hiệp Cái gửi thiếp đi mời các nhân vật hiệp nghĩa tới để giết hại chàng.

Nàng đang suy nghĩ thì bỗng nghe thấy có tiếng động rất khê và đã thấy Lôi Vân gượng đứng dậy. Nàng biết vết thương của chàng rất nặng, nếu chàng còn dùng chân lực nữa thì thế nào cánh tay phải cũng bị tàn phế, nên nàng vội khuyên bảo :

- Nằm yên, đừng có cử động !

Nàng vừa nói vừa khê đề chàng nằm xuống, rồi nàng lại u oán nói tiếp :

- Người đừng có cử động nữa, nếu cử động nhiều vết thương ở trên vai không sao chữa khỏi được đâu !

Lôi Vân mỉm lòng, với vẻ mặt rất cảm động, nhìn Triệu Thiệu Vân và lẩm bẩm nói:

- Cám ơn Triệu cô nương...

Triệu Thiệu Vân rờ tay vào trán của chàng và vuốt lên mắt chàng dịu dàng hỏi tiếp:

- Vân...anh nên nghỉ ngơi một lát nữa, bằng không vết thương của anh...

Lôi Vân mồ côi cha mẹ từ hồi còn nhỏ, chỉ sống cô độc với một người ông, nên từ bé tới giờ chàng chưa được một người nào đối xử với mình như thế này, nên chàng cảm động quá đến suýt rơi lệ. Chàng lại nghe thấy giọng nói êm dịu của Triệu Thiếu Vân rót vào tai tiếp :

- Vân ! Anh hãy quên hết mọi việc đi...Chờ vết thương của anh lành mạnh rồi, em hy vọng anh có thể...

Nàng định nói anh có thể cải tà quy chánh, nhưng mặt chàng lộ vẻ đau đớn, nàng không nhẫn tâm nói tiếp nữa.

Ngờ đâu tuy đau đớn nhắm mắt kêu rên hoài, Lôi Vân vẫn để ý nghe Triệu Thiếu Vân nói, chàng bỗng thấy nàng ngắt lời liền với giọng uể oải hỏi :

- Triệu cô nương hy vọng tôi làm cái gì? Hà, cô nói đi? Dù cô có muốn bảo tôi chết, tôi cũng vui lòng !

Chàng nói đến chữ “chết” nước mắt lại rĩ ra. Triệu Thiếu Vân thấy thế liền nghĩ bụng :

- Phải, chàng vốn dĩ là một người lương thiện. Bây giờ, ta nên khuyên chàng. Với tài trí và võ công của chàng, nếu đi vào con đường chính thể nào cũng làm nên công chuyện.

Nghĩ tới đó, nàng rất xúc động liền khuyên giải chàng :

- Vân ! Em chỉ mong anh sớm rời khỏi bọn người hung ác, như vậy là em toại nguyện lắm rồi !

Lôi Vân nghe thấy nàng nói tới bỗng ngồi phắt dậy, hai mắt của chàng đang lơ mơ bỗng tia ra hai luồng ánh sáng chói lọi trông rất khủng khiếp. Triệu Thiếu Vân thấy thế cả kinh và cũng cảm thấy nản trí không thể tưởng tượng được.

Lôi Vân nhìn nàng một hồi, bỗng nghĩ thầm :

- Trên đời này, ai ai cũng hiểu lầm ta, cả ân sư cũng hiểu lầm ta nốt, bây giờ lại đến nàng...cũng khuyên ta như vậy ! Ta có nên kể hết đầu đuôi câu chuyện cho nàng nghe không?

Thế rồi, chàng bắt đầu kể câu chuyện của mình cho Triệu Thiếu Vân nghe. Chàng kể từ lúc ông mình chết...

Thực không ai có thể tưởng tượng được Trung Nhạc Chi Chủ lại là hạng người như thế...nhưng Triệu Thiếu Vân tỏ vẻ tin lời chàng. Thở dài một tiếng, chàng kết thúc câu chuyện của mình và khẽ nói tiếp :

- Hà ! Nói ra chính tôi cũng không tin là sư phụ đã lấy cuốn sách da người của tôi rồi thái độ bỗng khác thường...

Nói tới đó, chàng bỗng rú lên một tiếng, hai tay ôm mặt vừa khóc lóc thảm thiết vừa nói tiếp :

- Tôi còn nhớ, hai mắt ông ta lộ hung quang, hậm hực nhìn tôi...đột nhiên, ông ta giơ bàn tay lên...trời ơi ! Ông ta muốn giết tôi...sau đó...tôi không còn biết gì nữa...

Nói tới đó, chàng muốn khóc nhưng nước mắt đã cạn, muốn kêu gào mà giọng đã khan, chàng gắng sức lắm mới nói tiếp được :

- Tôi không tin...ông ta là đại thúc của tôi... Đại thúc là người hiền lành hòa nhã, xưa nay cứ gọi tôi là Vân nhi, Vân nhi...

Triệu Thiệu Vân cũng không tin tai của mình. Nàng không thể ngờ trên đời này lại có câu chuyện kỳ lạ và rùng rợn đến như thế, nhưng thấy thái độ của Lôi Vân thì nàng biết chàng nói thật.

Đột nhiên mặt nàng biến sắc, vì Triệu Thiệu Vân đã nghe thấy bên ngoài có tiếng chân người nhộn nhịp. Nàng vội chạy ra ngoài cửa hang nhìn xuống, thấy có một đám đông đang đi lên, nàng càng hoảng sợ thêm, vì người đi đầu lại là Giang Nam Hiệp Cái, sư phụ của nàng.

Bỗng dưới núi có giọng rất hùng hồn quát hỏi :

- Vân nhi sao lại ở trên đó?

Triệu Thiệu Vân hoảng sợ nghĩ bụng :

- Nếu ân sư phát giác mình cùng Lôi Vân ở trong hang động này thì ông ta xử trí với mình ra sao?

Nàng vừa nghĩ tới đó đã thấy Giang Nam Hiệp Cái phi thân tới gần.

Vietkiem.com